

(ספ"ח) בנוגע לקיום שבע מצות בני נח "שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה בתורה כו", ולא "מפני הכרע הדעת".]

להעיר²⁴ שהנשמה אינה צריכה תקון לעצמה, ולא ירדה אלא לתקן את הגוף ונה"ב וחלקו בעולם²⁵.
לענין בלקו"ת ד"ה ושמתי כדכר הב' ס"ה בעיון היטב²⁶.

(24) כנראה מהכת"י — נרשם לאחרי זמן. ולכאורה הכוונה, שלאחרי כהנ"ל שכל מה שכרא הקב"ה בעולמו הוא בשביל האדם שנברא לשמש את קונו, יש להוסיף ולבאר התכלית בהשימוש לקונו גופא, אם היא בשביל שלימות ועליית האדם, או (רק) לכבודו ית'. ועל זה מציין הבא לקמן (בראשי פרקים בלבד). — וראה בארוכה לקו"ש חט"ו ס"ע 247 ואילך ובהערות שם.
 (25) ראה תניא פל"ז (מח, ב) — מע"ח שכ"ו פ"א.
 (26) בלקו"ת שם (פ' ראה כח, ד ואילך), מבאר הא ד"נמנו וגמרו דנוח לו לאדם שלא נברא והי' נשאר בכחי' טהורה היא", שאין זה בסחירה למ"ש על בריאת האדם "והנה טוב מאד" (היינו שזוהי טובה להאדם),

ומקדים לבאר שגם בנוגע לכל הברואים נאמר "וירא אלקים את כל אשר והנה טוב מאד", אף "יש מהן שנבראו לא בשביל עצמן לכד כ"א בשביל לשמש דאדם, כמו בריאת הסוסים הוא בשביל שיהי' האדם רוכב עליו .. והרבה נבראים רובם כיוצא בו", ועד "שארז"ל .. כל העולם כולו לא נברא אלא לצוות לזה" — כי, "גם להסוס מגיע תועלת ותיקון ממה שהוא מרכבה להאדם .. אבל מ"מ עיקר המכוון בבריאת הסוס עד"מ אינו בשביל התועלת המגיע לו, כ"א זהו דרך טפל כדי שלא לקפח שכר כל ברי', אלא המכוון בבריאתו הוא בשביל טובת האדם",

ו"עאכו"כ בנבראים לגבי הבורא, דמקרא מלא כתיב ולכבודי בראתיו .. וכמארז"ל ספ"ו דאבות כל מה שכרא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו, א"כ תכלית המכוון בבריאת האדם אינו בשביל האדם עצמו לכד, אף שבאמת עלייתו נפלאה מאד, עכ"ז לא זו לכד הוא תכלית בריאתו, כ"א לכבודו ית' .. וזהו שארז"ל במשנה סוף קידושין שהם לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני, הרי כמו שבריאת הבעלי חיים הוא רק דרך טפל בשביל לשמש האדם אלא שאעפ"כ יש להם שכר טוב על זה, כך ער"ז בריאת האדם הוא לכבודו ית' .. ומ"מ להאדם מגיע שכר טוב לאין קץ .. אך עכ"ז זהו בחי' טפל לגבי שעשוע המלך בעצמותו כו".

ומסיים, ש"זהו שנמנו וגמרו שנוח לו לאדם שלא נברא, ולא אמרו ח"ו טוב לו שלא נברא דזה א"א לומר, שהרי הירידה והבריאה מבחי' טהורה היא לבחי' בראת יצרת נפחתה היא בשביל עלי' גדולה ונפלאה לאין קץ .. למעלה מעלה ממדרגת טהורה .. אלא שעכ"ז לא זה לכד הוא תכלית המכוון בבריאתו כו", אלא "שנוח וקל הי' לו שלא נברא, אף שישאר בכחי' טהורה היא, משיכנס בתוך המלחמה עצומה עם היצה"ר, ולואי שתהא יציאתו ככיאתו, ולכן עכשיו שנברא .. ידע שנברא לכבודו ית' לשמש את קונו כו' ואזי יזכה לרב טוב הצפון כו".